

לא גרם לכך שמסעודה תשנה את אורח חייה ומנהיגיה. אולם אם רוב אזרחי המדינה לא הכירו אותה ולא ידעו על קיומה, הרי אלפי אנשי שים ומאות זוגות נשואים הכירו והעריצו את האשה שהיתה מקבלת את פניהם, כאשר באו לשפוך את ליבם בפני הרב טולדינו. מסעודה חנה, ילידת פס שבמרקו, היתה נכדתו של "האיש הגדול", רבה הראשי של פס, שעל קברו ומסמכים היהודים עד היום. השכלה ומקצוע ולא היתה לה. היא למדה בכור במרקו. אולם במשך עשרות השנים ששהתה במחיצת רבנים ולמדנים, הפכה לשופט לדין בזכות עצמה. מאות זוגות שבאו לדין בפני הרב בעניני אישות, היו יוצאים ביתו מבלי להופיע לפניו. מסעודה חנה דאגה לפשר ביניהם.

חילוקי דעות לא היו בין בניהוג, אלא בדבר אחד: לצאת להופעות רשמיות מובן בית לא הסכימה. האשה היא בשביל ה"בית", טענה. לכן גם לא העסיקה עורות קבועה, עשתה בעצמה את רוב עבודות הניקיון והבישול, לא שכחה להזכיר מדי פעם לנהגו של השר לבל ימהר לירושלים, כי שמעה שבעלה מאיץ בו לפעמים.

ערב פורים הכינה דמיפורים לילדים. היא רק הצטערה על כי השנה לא יבוא אליה כמנהגו הרב אזולאי, לקרוא בפניה את המגילה, כי רק השנה נפטרה. ביום המישי יצא השר לבית הכנסת אהל מועד, לאזכרה לחללי אגאדיר. הוא הוציא מכיסו את נאווה, החל לקרוא בקול רועה. פתאום הפסיק, קולו נחנק והוא הוציא ממחטה מכיסו למחות את הדמעות שנגרו מעיניו. באותו רגע בדיוק, בביתו הצנוע ברחוב לילינבלום 10 בתל-אביב, הוציאה הרבנית את נשמתה.

מפלגות

בשורה בירושלים

גז גולן לא רצה להיות תושב רגיל במבשרת-ירושלים. הוא החליט להקדיש את חייו לעסקנות, התקשר עם סניף מפא"י במקום. חודשים אחדים אחר ההתקשרות, מינתה אותו מפא"י לראש ועד ישובי-העולים הצופה על ירושלים.

התפקיד החשוב איפשר לגולן לעשות בי תושבים כרצונו. בעיקר השתדל לפגוע בי תושבים שלא שילמו את מיסי-המים, חשב אותם ליריבים הוצינם להכשילו בתפקידו. כנקמה דאג לסגור את ברזיהם. בנוסעו כל בוקר לירושלים איים על המפגרים בזה לום המס. כי יביא פקיד ממלתי גבוה שינגקם בהם. כל התושבים חששו מגולן.

היחיד שלא פחד מגולן היה סלומון סחיג, פקיד-דואר שחור-ישרעי, שהיה ממ קורבי תנועת-החרות. הוא לעג לגולן נמוך-הקומה, הסתכסך אתו.

לפני חודשים אחרים הצליח גולן, הלבוש תמיד חליפות אלגנטיות, להפחיד את סחיג. הוא שלח לאשתו של סחיג כמה מידיות, שסיפרו כי בעלה נאסר לפי בקשת ראש-הועד.

האשה הנפחדת, אם לילד בן ארבע, מיי הרה לבית-גולן, לא מצאה אותו במקום. תחת זאת קיבלה אותו אמו, שהומינה את מזל סחיג באדיבות לבקר בדירה.

מה קרה בבירה? מה קרה לאחר מכן בבית-גולן, צריך היה השבוע לקבוע שופט-השלום הירושלמי ישראל וייגר, כשי לפניו ישיבו, על ספסלים נפרדים, בני שתי המשפחות, חמוריי-פנים. סיפרה אמו של גולן: "גברת סחיג פרצה אל דירתו ולא רצתה לעזוב אותו. נאלצתי לסבול את נור כחותה. בסוף היא השתוללה ושבחה את חלון המטבח. בגלל זה תבעתי אותה למשפט."

הסביר בנה, ראש-הועד של מבשרת-ירושלים, לחבריו שמאלאו את האולם הצר של בית-המשפט: "אנחנו לא רוצים כסף. אנחנו רוצים שישמו את אשתו של סלומון סחיג בבית-הסוהר". אולם האשה לא רצתה להיאסר. סיפרה מזל סחיג בצרפתית שוטפת לשופט-השלום כחול-העיניים: "אמו של גולן הכניסה אותי לדירה בכוח. היא אהרובים שלה, היכו אותי. אחר כך סגרו אותי בתוך הורה, כי אילו שהייתי בבית-סוהר. או שברתי את החלון ויצאתי".

השופט המקריח השתכנע. "התובעת תבי קיד 150 לירות, שלא תתנגד במשפחת סחיג". בישר לאמו של גולן, "אחרת תי אסר לחודש ימים".

דרכי אדם

פעות במספר

"עורר-דין נאשם בפריצה", עברה השמוע על במהירות במסדרונות בית-משפט השלום (המשך בעמוד 14)

אחת הנשים היפות ביותר בעולם היא גם אחת האומללות ביותר. שמה **סוראיה**, אשתו לשעבר של **שאח איראן**. כי היא עדיין אהבת אותו. היא כל כך אהבת אותו, שכל שבועיים-שלושה רואים אותה עם מחזר חדש. זה כמו המודעה של אסקוט: "ניסיתי את כולם, אבל השאח נעים יותר, טוב יותר".

בקיצור, העניינים הגיעו לידי כך, שה"נ **סוך אספנדיאר**, שגריר איראן בגרמניה המערבית, קרא אותה למשרדו והגיש לה אלטימטום מהשאח: או שתפסיק את ה"סקאנדלים, או שהוא מפסיק את ההענקה החודשית. השגריר הכניס את כל לבו בשני

בלי סקנדלים

סוראיה!

חה, כי גם הוא היה בדעה אחת עם השאח. העובדה שהשגריר הוא גם אביה של סוראיה ראה איפשרה לו להיות גלוי מאד.

השאח, שרק לפני חודשיים-שלושה התחתן, סבור שהפילרטים הגלויים של סוראיה סוגעים בשמו הטוב של בית-המלוכה ה"איראני. "אל תשכחי שהיית מלכה", הודיע לסוראיה, "מדוע אינך נוהגת כפי שנוהגת פאזויה?" פאזויה היא אשתו הראשונה של השאח, שמיום גירושה לא שמעו עליה דבר.

המחזר האחרון של סוראיה הוא הרון הררד קרופ פון-בוהלן, תעשיית-הנשק הגרמני. ערב הקרבול בייכן נסע יומיים שלמים כדי להגיע לאהובתו, וכשהגיע היא אמרה לו: מצטערת מאד, כי אהורתי של השאח היתה עדיין רענה בזכרונה.

הרון הבטיח שהיה דיסקרטי, ושאיף עתון לא יכתוב עליהם הפעם. לבסוף הסכימה. בת 28 או לאז בתשע עברב העמיד הרון את מכוניתו ליד כניסת-המשרתים של מלון קונטיננטל, וסוראיה הצטרפה אליו בלי מלון ארוחת-הערב היתה אינטימית, ליד שולחן עם 36 ורדים, ונמשכה פעתיים. אחר-כך נסעו ל מועדון-הילה המפורסם, אצל היינץ, במינכן. בדרך כלל, היה בילוי כזה שש על גלי שמפניה עד 7-6 בבוקר. אבל הפעם נגמר הקרבול מהר מאד. לפני אחת בבוקר. בא-רון היתה תלויה תחפושת החתולה, אותה הזמינה במיוחד מרומא, ושלא העזה להופיע בה כדי לא למשוך את עיני סוכני השאח.

ברייג'יט בארדו זקוקה

לגבר - לא לשאריה

הוא אוהב אותה עד לשגעון. היא אוהבת אותו - עדיין. הוא הגבר המאושר ביותר בצרפת - וגם האומלל ביותר. כי אשתו היא **ברייג'יט בארדו**. ולהיות בעלה של ב.ב. אינו דבר פשוט - כפי שגילה השחקן הצעיר **ז'אק שאריה**.

מזה כמה חודשים נתונים ה"שניים במשבר נורא. אפילו לידת בנם ניקולא לא תיקנה את המצב. הם ניסו להחזיר את אהבתם לקד-מותה, נסעו לשלושה שבועות ל"עיר השלגים שאמוני, הרחק מן הרעש, הרחק מן הרכילות, הרחק מן הפרסומה. שעות ארוכות נראו משוטטים ברחובות העיר, צוחקים כילדים, מפציצים זה את זו בכדורי-שלג. חדרניות המלון הביטו בהם באהדה אינסופית, כאשר היו השניים נכנסים מחובקים למעלית, כשהם מחליפים ביניהם הבלי-אהבה.

אבל זה לא עזר. מבעד לדלת חדרם היו בוקעות מדי פעם צעקות וצחחות-תמיד היתה זו ב.ב.

שצעה. פעם, מרוב כעס, השליכה את כוס החיסקי לקיר. הכוס התנפצה והחיסקי הש"איר פס רטוב לכל רוחב השטיח. למחרת נראה ז'אק צולע, מרטיס וזוכית ברגלו. ומה שזכור יותר מכל, הוא שניהם עדיין מאוהבים. אבל מתחת לאהבתם גועשים הבד"לי המזג. ברייג'יט היא יפה ומפונקת. היא זקוקה לגבר חזק, שיוכל לכופף אותה ואולי אפילו לשבור אותה. ואילו ז'אק הוא בחור ביישן. הוא היה זקוק לאשה בעלת אופי, שהיתה יכולה גם לתמוך בו וגם לדרבן אותו, מכלי כפונקטיות.

גיוסו של ז'אק לשירות צבאי הוא שגרם לקרע ביניהם. כי הבעל לא יכול היה לשאת את הפרידה מאשתו. לפע גילה

אווה גארדנר הסולידית

זאת היתה פגישתם הראשונה. מצד אחד: **אווה גארדנר**, שתוארה כ"חיה היפה ביותר בעולם", נשואה שלוש פעמים (**לארטי שו**, **מיקי רוני** ו**פראנק סינאטרה**). מצד שני: **אריסטוטל אונאסיס**, המיליארדר היווני, איש הנפט והקאזאס. יתכן שזה היה מתוך כלבניות, שהנסיכה **גרייס קאמונקו**, הושיבה את השניים זו מול זו, ליד שולחנה, בבגל הוורדים שנתקן בארמון. אבל אם היה לה לספר את הכוכבות, אבל אם היה לה לספר את לשניה, לא הצליחו. אהה ואונאסיס היו עסוקים מדי אחת בשני.

איל-הספנות היווני נכנע ללא תנאי ליזיפה של אהה. יופי כזה, שהשכיח מלבו את בקשת הגירושין של אשתו ואת זעמה האו-לימפי של קאלאס. כאילו ירדו עשר שנים מעל כתפיו. אחרי הסעודה הזמן את אווה לצאי-צאי-סוערי. הוא, האיש הדוע כשר-נאריקודים מושבע. לא נותר שום ספק: היתה זו פגיעת-ברק.

כשנסתיים הערב, נשק ארוכות את ידה הענוגה של בת-זוגו. למחרת טסה אהה חזרה לרומא, שם הייתה לה התפרצ לא-נעימה. תריסר עותנאים איטלקיים התפרצו לדירתה ודרשו לדעת איפה אריסטוטל אונאסיס. היתה מוכרחה להוכיח להם שאינו משתתף מתחת למיטה. זה הרגיע אותם, אבל משך שבוע שלם המתנינו ליד ביתה, להיות נוכחים ברצף הרומני בו יופיע נסיך ה"חלומות המודקן וישא אותה ליאכטה שלו.

אבל הוא לא בא. רק כששאלו את אווה מה דעתה עליו בכלל, היא נאנחה שכבר נמאסו עליה כל השחקנים והכוכבים. הם לא גברים בשבילה. "אני כל-כך מתשוקקת להניח את ראשי על כתפו של איש-עסקים סוליד". ומה שלא תגידו על אונאסיס, הוא איש עסקים סוליד מאד.

שמחלה נוראה מכרסמת בו: הקינאה. אי היה משרת שנתיים בצבא, היתה ברייג'יט נשארת לבדה בפאריס - וזאת לא יכל היה בעלה לשאת. בדיוק כמו ילד אומלל ברוב יאושו ניסה להתאבד, חתך את ורי ידיו. רק הטיפול המהיר בבית-חולים הציל את חייו.

שבועות היה נתון בדכאון נפשי נורא משקלו ירד בתשעה קילו, ועזיח עצבניו היתה מעוותת את פניו. זאת היתה מכ קשה לבריג'יט. זאת תמיד מכה קשה לאשכ כשהיא מגלה כי האיש אותו היא אוהב אינו סלע איתן. מאו, החלים ז'אק מדמ-אונז, אבל ברייג'יט אינה יכולה לשכח שהוא בכה כמו ילד קטן לפניו, מלפני ש שנאלץ להיפרד מזרועותיה. כיום היא ממ עצבנות כשהוא מבקש עזרה בדבר כה פעונו כמו החלפת סרט במצלמה.

ואילו הוא, מצידו, עושה את כל שני יכולתו למצוא חן בעיני ברייג'יט. הוא מגי לה ארוחת-בוקר במיטה, הוא חותך בשביל את הבשר בארוחת הצהרים. כשבריג'יט א נה יכולה לעזוב את חדרה, רץ ז'אק לעזר עבודה את קניותיה. כשהסתלפון מצלצל ז'אק הוא הנחפו לענות. ואם ברייג'יט פ רצת בצעקות, הוא מבקש מיד סליחה ומנס לפייס אותה. הוא באמת נחמד. אבל הפרסטיגיה שלו בעיני אשתו ה

כה - וזה דבר שאף אשה אינה סולחת. * * * עכשיו, שבריג'יט חזרה לעבודת ההסרטי הוא סובל יותר מאשר אי-פעם. לפני שלוש שה-ארבעה שבועות הסריטה כמה קטעיניו יון, לטרט הבא של קלזו, האמת. ז'אק בצד וראה איך שגבר אחרי גבר מנשק א אשתו בלהט אמיתי. בן-זוגו האחרון בצד לומים היה **טרנטיניאן** - וטרנטיניאן היה פעם ארוסה ומאהב של ברייג'יט. זה היה יותר מדי. אותו יום התח ז'אק בפני ברייג'יט שתעזוב את הקולנו הם יחיו שניהם בחילה שלהם בסן-טרופ היא תטפל בניקולא והוא ירחיק את מחייו בפיסול ובעבודות קרמיקה. אחרי ברייג'יט זהו העיסוק האהוב ביותר עליו. אבל בר גיט אינה מוכנה לוותר על הקריירה שלה היא אוהבת את מקצועה, והיא רוצה לנצ את הפופולריות שלה כל עוד היא נמשכב אל זה גם לא שאלה של תהילה בלבד, אל גם של כסף - וכסף הוא דבר שאר ש בעיני ב.ב. בסרטים שלה, קיבל שאר כסומים רציניים, אבל עכשיו אין לו כ הצעה ממשית לשחק בסרט. ובקרמיקה א כל כשתון שיעליח להרחיח את הסכומי הדרושים לנהל את אורח-החיים שב. התר לה לו. מה המוצא? הם עצמם אינם יודעים עדי

קטי והזאבים

מה קורה ליספתיה בודרה, הרחק מביתה ומבעלת כל אחר יודע: נספ לים אלה הזאבים. זה בדיוק מה ש קרה לעתונאית-דוגמנית-אופנאית הבלונית רית. קטי רודר, בתמונה זו נר-אית קטי, המבויסה את המחוררים הרבים שהסתערו עליה. אבל היא היתה צריכה רק לחשוב על בעל-המחזאי ו-רס מטמור, כדי לשאוב עוז להשיג שייך במלחמת-ההצעה המדי-היטה ביותר הוצי עה לה רוקא כי מונזו הכנסת ב"השמינה לשלי".

חו המרוות (בעברית) חבר כנסת פלונז, מה אתם חושבים עשנה - ורוקא בתוני נרית? מה את עושה הערב? איני פניו... אין צורך לומר שהסבירה לו שהיא אוהבת פוליטיקה מרחוק. במפרח אחר בירושלים מספרים שהרנע הנחמד ביותר היה אחרי ביקורה בבית הנשיא. בצהלה ניגשה לשוטף שעמד ב"פתח, ו"עוז" על כתפו. "אבקס פמד להוין את הפצצה שהשארתי מתחת ל"ס פה. היא עלולה להיות למישהו". השטר עינא את עיניו. "נברתי", השיב בניצול-מניות. "הפצצה יצאה כשאת יצאת".

